

JEEBUS ON YLÖSNOUSEMUS JA ELÄMÄ Joh. 11:17-44

17. Kun Jeesus tuli Betaniaan, hän sai tietää, että Lasarus oli ollut haudassa jo neljä päivää.

18. Betania oli lähellä Jerusalemiä, noin viidentoista stadionmitan päässä.

19. Useita juutalaisia oli tullut Martan ja Marian luo lohduttamaan heitä heidän veljensä kuoleman vuoksi.

20. Kun Martta kuuli, että Jeesus oli tulossa, hän meni tätä vastaan, mutta Maria istui kotona.

21. Martta sanoi Jeesukselle: "Herra, jos sinä olisit ollut täällä, veljeni ei olisi kuollut.

22. Mutta nytkin minä tiedän, että mitä tahansa sinä Jumalalta anot, sen Jumala sinulle antaa."

23. Jeesus sanoi hänelle: "Sinun veljesi nousee ylös."

24. Martta vastasi: "Minä tiedän hänen nousevan ylösnousemuksessa viimeisenä päivänä."

25. Jeesus sanoi hänelle: "Minä olen ylösnousemus ja elämä. Joka uskoo minuun, se elää, vaikka olisi kuollut.

26. Eikä yksikään, joka elää ja uskoo minuun, ikinä kuole. Uskotko tämän?"

27. "Uskon, Herra", Martta vastasi, "minä uskon, että sinä olet Kristus, Jumalan Poika, joka oli tuleva maailmaan."

28. Tämän sanottuaan Martta meni kutsuamaan sisartaan Mariaa ja sanoi hänelle kahden kesken: "Opettaja on täällä ja kutsuu sinua."

29. Kun Maria sen kuuli, hän nousi nopeasti ja meni Jeesuksen luo.

30. Jeesus ei kuitenkaan ollut vielä saapunut kylään vaan oli yhä siinä paikassa, missä Martta oli kohdannut hänet.

31. Juutalaiset, jotka olivat huoneessa Marian kanssa häntä lohduttamassa, näkivät hänen nousevan nopeasti ja lähtevän ulos.

Silloin he seurasivat häntä, koska luulivat hänen menevän haudalle itkemään.

32. Kun Maria tuli sinne, missä Jeesus oli, ja näki hänet, hän heittäytyi Jeesuksen jalkojen juureen ja sanoi: "Herra, jos sinä olisit ollut täällä, minun veljeni ei olisi kuollut."

33. Kun Jeesus näki Marian ja hänen kanssaan tulleiden juutalaisten itkevän, hän järkyttyi hengessään ja vapisi liikutuksesta.

34. "Mihin te panitte hänet?" hän kysyi. "Herra, tule katsomaan", he vastasivat.

35. Ja Jeesus itki.

36. Niin juutalaiset sanoivat: "Katsokaa, kuinka rakas Lasarus oli hänelle!"

37. Mutta muutamat heistä sanoivat: "Eikö hän, joka avasi sokean silmät, olisi voinut estää tämän miehen kuoleman?"

38. Jeesus herättää Lasaruksen kuolleista Jeesus järkyttyi jälleen sisimmässään ja meni haudalle. Se oli luola, ja sen suulla oli kivi.

39. Jeesus sanoi: "Ottakaa kivi pois." Martta, kuolleen sisar, sanoi hänelle: "Herra, hän haisee jo, sillä hän on ollut siellä neljä päivää."

40. Jeesus vastasi: "Enkö minä sanonut sinulle, että jos uskot, saat nähdä Jumalan kirkkauden?"

41. Niin he ottivat kiven pois. Silloin Jeesus nosti katseensa ylös ja sanoi: "Isä, minä kiittän sinua, että olet kuullut minua.

42. Minä kyllä tiedän, että sinä kuulet minua aina, mutta kansan tähden, joka seisoo tässä ympärillä, minä sanon tämän, jotta he uskoisivat sinun lähettäneen minut."

43. Tämän sanottuaan Jeesus huusi kovalla äänellä: "Lasarus, tule ulos!"

44. Kuollut tuli ulos, jalat ja kädet siteisiin käärittyinä, ja hänen kasvojensa ympärille oli kääritty hikiliina. Jeesus sanoi heille: "Päästäkää hänet siteistä ja antakaa hänen mennä."

Miten voisimme lohduttaa surevaa?

Kansallisen työtoverimme Norio Yoshidan äiti joka oli useamman vuoden aikana silloin tällöin käynyt jumalanpalveluksissa, oli viikkoa ennen kuolemaansa lopulta halunnut saada kasteen. Jumala oli vastannut vuosien esirukoukseen ja Norio oli sydämestään kiitollinen Herralle. Kun sitten äidin hautajaiset pidettiin, Norio ilmoitti kolmelle lapselleen, että näissä hautajaisissa ei itketä, ne ovat kiitosjuhla Herran pelastavasta työstä ja siitä, että äiti oli päässyt Herran luo kirkkauteen. Kun sitten hautajaisia vietettiin, Yoshidan tytär otti erästä seurakuntalaista kädestä ja vei hänet vieriseen huoneeseen ja kaulakkain tuon seurakuntalaisen kanssa itki suurta ikäväänsä, sillä isoäiti oli ollut hänelle todella läheinen ja rakas.

Miettiessäni tuota tilannetta jouduin kysymään itseltäni, millainen on oikea tapa lohduttaa niitä, joiden uskova läheinen on kuollut. Onko niin, että ihan oikea opetus ja tunnustuksemme ruumiin ylösnousemuksesta Jeesuksen toisen tulemuksen yhteydessä koetaan liian kaukaisena. Tai onko käsityksemme poisnukkuneen sielun pääsemisestä paratiisiin, Aabrahamin helmaan, sinne taivaallisen alttarin alle, niin kuin Ilmestyskirja kuvaa perille päässeiden sielujen olotilaa, liian epämääräinen tai epätodellisen tuntuinen? Lyhytaikaisenkin eron ikävä saattaa viedä monet jopa vuosiksi syvän surun syövereihin varsinkin silloin, kun on kysymys pitkän avioliiton päättymisestä tai oman lapsen kuolemasta. Usein tilanteeseen saattaa myös sisältyä pettymystä Jumalaan, joka ei parantanutkaan vakavasti sarasta omaista. Olemme menettäneet näköalan taivaalliseen todellisuuteen siinä määrin, että tarjoilemme surun murtaneelle vain psykologista prosessia surutyöstä ja siitä miten surun tunteita pitää käsitellä. Surutyö sinänsä ei nimittäin poista kuoleman todellisuutta.

Jeesus itse on lohdutus

Jeesuksen tapa käsitellä Martan ja Maria surua antaa meille viitteitä siitä, mikä on todellisen lohdutuksen lähde. Olemme nähneet Johanneksen evankeliumia lukessamme, miten Jeesus toistuvasti joutuu ristiriitaan ja konfliktiin epäuskoisten ihmisten kanssa. Mutta nyt näemme Hänet antamassa syvää lohdutusta ja uskon vahvistusta sekä Martalle että Marialle ja myös opetuslapsilleen. Kohtaamme sielunhoitaja Jeesuksen.

Luvun alkuosassa näimme, miten Jeesus varta vasten viivyttelöi saapumistaan Betaniaan, vaikka oli saanut viestin Martan ja Marian veljen vakavasta sairaudesta. Oli kuin Jeesus ei olisi kuullut sisarusten rukousta, joka oli Hänelle välitetty. Neljä päivää Lasaruksen kuolemasta on kulunut, kun Jeesus saapuu opetuslapsineen Betaniaan, kylään, jossa he olivat monia kertoja aiemminkin vierailleet Jerusalemin matkojensa yhteydessä.

Jeesus ei suinkaan mene suoraan haudalle herättämään Lasarusta, vaan Hän halua ensin osoittaa Martalle ja Marialle, että todellinen vastaus heidän pyyntöönsä ja rukouksiinsa ei suinkaan ollut Lasaruksen herättäminen eloon. Sen tehtävä oli vain vahvistaa heidän uskoaan. Todellinen vastaus oli Herra itse. Siksi Jeesus osoittaa Martalle ja Marialle, kuka Hän on. Jeesus julistaa itsensä Ylösnousemukseksi ja Elämäksi. Mikään kaukaisessa tulevaisuudessa oleva toivo ei voi surevaa sydäntä lohduttaa, ellei sureva saa kohdata läsnä olevaa Herraa Jeesusta Kristusta. Aivan samoin surun ja sairauksien murtamalle Jobille Jumala ei tarjonnut selityksiä, vaan alkoi puhua tälle. Herran puheessa Job sai kohdata itse Jumalan ja oppia tuntemaan Hänet aivan uudella tavalla. Vasta sen jälkeen Jobin ajallinenkin elämä muut-

tui. Surevalle todellisen lohdutuksen voi antaa Herran uusi kohtaaminen sanan kautta, Herran sydämellisen rakkauden kohtaaminen uudella syvemmällä tavalla.

Betaniassa

Jaksossamme tapahtumien näyttämö siirtyy nyt paikkaan, joka on vain vähän matkan päässä Betanian kylästä. Jeesus oli saapunut. Neljä päivää oli kulunut Lasaruksen kuolemasta ja Martan ilmeisellä tavalla oikean arvion mukaisesti mätänemisprosessi oli noissa lämpimissä oloissa päässyt jo hyvään vauhtiin. Jeesus oli herättänyt kuolleen kahdessa muussakin tilanteessa. Hän oli kutsunut Jairuksen tyttären ja Nainin lesken pojan takaisin. Molemmissa oli kysymys siitä, että keskeltä hautajaismenojen muutaman tunnin sisällä ruumiillisesta kuolemasta sielut oli kutsuttu takaisin. Mutta nyt Jeesus tarkoituksella odotti, jotta Hänen voimansa ilmenisi niin kirkkaana ja väkevänä, että mitkään selittelyt eivät sitä voisi hämärtää.

Martta ja Jeesus

Martta riensi talosta tielle Jeesusta vastaan. Tekemällä niin hän rikkoi hautajaistapoja vastaan. Maria taas pitäytyi niihin ja jäi taloon odottamaan Jeesuksen tuloa. Martta oli ilmeisellä tavalla aidon vihainen rientäessään Jeesuksen luo:

"Herra, jos sinä olisit ollut täällä, veljeni ei olisi kuollut."

Kun Maria vähän myöhemmin tuli, hän sanoi täsmälleen samat sanat. Uskallan kuitenkin väittää, että se mitä he sillä halusivat viestittää oli erilaista. Martan viesti kuvasi hänen vilpittömän pettymystään ja protestiaan, siitä että Jeesus oli viivytellyt. "Mikset pitänyt kiirettä?" Mutta silti Martta uskoi yhä Jeesukseen ja luotti Hänen kykynsä:

"Nytkin minä silti tiedän, että Jumala antaa sinulle kaiken, mitä häneltä pyydät."

Hän oli kieltämättä aito ja rehellinen uskontunnustuksessaan, mutta lopultakaan hän ei tarkoittanut aivan sitä, mitä sanoi. Kun nimittäin oltiin haudalla ja Jeesus käski poistaa haudan suulla olleen kiven, hän sanoi, ettei siitä olisi mitään hyötyä, koska Lasaruksen ruumis oli jo mätänemässä. Martta ei siis odottanut sen tapahtumista, mikä tapahtui.

Ylösnousemus ja elämä

Sitten Jeesus sanoi: *"Veljesi nousee kuolleista."*

Vaikka Jeesus saattoi tällä viitata siihen, mitä Hän pian teki, todennäköisempää on, että Hän tarkoitti yleistä ylösnousemusta, niin kuin Marttakin sen ymmärsi. Kuolema ei ole loppu. Edessä on myös ruumiin ylösnousemus. Mutta Martta ei saanut mitään lohtua näistä Jeesuksen sanoista, koska ne viittasivat hänen mielestään niin kaukaiseen edessä olevaan yleiseen ylösnousemukseen. Käsillä oli siinä ja nyt viiltävä suru. Martan vastaus - oikeaoppinen uskontunnustus - kuvastaa monen tämän päivän surevan ihmisen vaikeutta. Ylösnousemus on liian etäällä, kaukana tulevaisuudessa:

"Minä tiedän hänen nousevan viimeisenä päivänä ylösnousemuksessa."

Mutta Jeesuksen kuudes suuri *"Minä olen"* lause osoittaa, että ylösnousemus ei ole jossain kaukana, vaan on ikuisesti läsnä siellä, missä on Herra Jeesus Kristus:

"Minä olen ylösnousemus ja elämä."

"Minä olen" on ikuisuuden preesens. Ylösnousemus ei ole vain tapahtuma, jossa kaikki kuolleet herätetään haudoistaan. Se on enemmän. Se on Kristuksen kanssa jo nyt ylösnousemuselämää. Lauseen korostus ei ole *"Minä olen ylösnousemus"* vaan *"Minä olen... elämä"*. Siksi emme tee väkivaltaa liittäessämme ne yhteen:

"Minä olen ylösnousemuselämä ja Martta seison tässä sinun kasvojesi edessä. Sinun ei tarvitse lähteä etsimään kuoleman voittoa vasta kaukaisesta tulevaisuudesta."

Jeesus selitti itse tuota suurta lausetta:

"Joka uskoo minuun, elää, vaikka olisi kuollut." Tämä lause on selkeän yksinkertainen. Jeesus ei sanonut: "Joka uskoo minuun, vaikka kuoleekin, saa kuitenkin sitten taas elämän." Se olisi tarkoittanut ylösnousemusta. Jeesus tarkoitti sitä, että se joka uskoo Häneen ja kuolee ja näyttää ajallisin mittapuvin olevan täysin kuollut, ei missään vaiheessa todellisuudessa kuole vaan on elävä kaiken aikaa. Veljesi ei ole kuollut:

"Eikä yksikään, joka elää ja uskoo minuun, ikinä kuole."

Tämä on suuri kristillisen uskon kohta, jota me niin kovin huonosti sovellamme elämään. Puhumme aivan pakanallisesti siitä, miten se ja se on kuollut. Meidän silmällemme näkyvä ei ole varsinainen todellisuus ruumiillisessa kuolemassa. Kun Jeesus kutsui Lasaruksen haudasta, Hän puhui Lasarukselle tavalla, joka edellytti sitä, että Lasarus todella kuuli, mitä hänelle sanottiin. Jeesus ei mumissut mitään maagisia sanoja hänen ylitseen vaan huusi:

"Lasarus, nouse ylös!"

Lasarus ei ollut kuollut, vaan eli.

Uskotko?

Kun Jeesus katsoi Marttaa, Hän kysyi:

"Uskotko tämän?"

Lukija saa vaikutelman, kuin Martta olisi tämän tutkivan kysymyksen edessä hetkeksi vaiennut ja käynyt sisäistä taistelua. Mutta lopulta hän antoi kuitenkin suurenmoisen uskontunnustuksen, josta hän ei kuitenkaan hetkeä myöhemmin kyennyt tekemään oikeita johtopäätöksiä.

"Uskon, Herra. Minä uskon, että sinä olet Kristus, Jumalan Poika, joka oli tuleva maailmaan."

Mutta juuri tämän uskon synnyttämisen ja syventämisen vuoksi Jeesus oli viivytellyt.

Kuoleman kohtaaminen ja kuoleman vaara olivat sellaisia, joissa niin opetuslasten kuin Marttankin usko petti. Kun Jeesus ilmoitti lähtevänsä Juudeaan, sankarillinen mutta uskossaan horjuva Tuomas julisti:

"Menkäämme mekin sinne kuolemaan hänen kanssaan."

Mutta kaiken tämän keskellä näemme, miten Jeesus kulkee tietään valossa. Jeesus on Ylösnousemus ja elämä pimeydenkin ja uskon horjumisen keskellä.

Jeesus ja Maria

Sillä aikaa kun Martta keskusteli Jeesuksen kanssa kylän ulkopuolella, Maria pysyi talossa noudattaen suruaikaan kuulunutta tapaa, että seitsemään päivään omaisen kuoleman jälkeen ei poistuta kotoa. Martta tuli takaisin ilmeisellä tavalla Jeesuksen lähettämänä ja sanoi:

"Opettaja on täällä ja kutsuu sinua."

Martta sanoi asian henkilökohtaisesti Marialle, mutta Marian poistuessa talosta itämaiseen tapaan lohduttamaan tulleet lähtivät hänen mukaansa ajatellen, että hän menisi haudalle.

Saavuttuaan sinne, missä Jeesus oli, ja nähtyään hänet, Maria lankesi hänen jalkojensa eteen ja sanoi hänelle: "Herra, jos sinä olisit ollut täällä, ei veljeni olisi kuollut." Maria sanoi saman, mitä Martta, mutta tarkoitti ehkä hiukan eri asiaa. Kun Martta tarkoitti: "Miksi viivytelit?" Marian ajatus oli: "Olisin niin toivonut, että Sinun olisi ollut mahdollista olla täällä." Samat sanat, mutta erilainen korostus.

Maria Jeesuksen jalkojen juuressa

Kun Maria tuli Jeesuksen luo, hän vaipui Jeesuksen jalkojen juureen toisin kuin Martta, joka oli käynyt keskustelunsa Jeesuksen kanssa seisten. Maria ilmaisi asennollaan kunnioitusta ja alamaisuuttaan Opettajalleen.

Tajuamme tämän parhaiten palauttamalla mieliimme, miten Luukkaan kertomuksessa Maria oli Jeesuksen jalkojen juuressa kuuntelemassa, kun Martta valmisti ateriala. Maria oli toki hoitanut osuutensa kotitöistä, mutta nyt hän istui ja kuunteli. Aurinko paistoi heidän kodissaan silloin. Jeesus oli odotettu vieras. Martta yritti osoittaa rakkauttaan palveluksella, mutta lopulta hermostui. Ellei meillä palvelun paineiden keskellä ole aikaa hiljaisuuteen ja rukoukseen, emme mekään jaksaa. Martta väsyi, hermostui ja alkoi lopulta arvostella niin Mariaa kuin Jeesustakin. Maria taas oli ottanut aikaa saadakseen viipyä Jeesuksen kuulla Jeesusta.

Nyt kun pilvet peittivät taivaan ja suru synkensi sydäntä, Maria löysi jälleen tiensä Jeesuksen jalkojen juureen. 12. luvussa löydämme hänet jälleen Jeesuksen jalkojen juuresta vuodattamasta hajuvoidetta niille.

Jeesuksen jalkojen juuressa Maria ilmaisi pahoittelunsa Jeesuksen poissaolosta, mutta suru vei hänet mukanaan.

"Kun Jeesus näki Marian ja hänen kanssaan tulleiden juutalaisten itkevän..."

Maria itki ja hänen kanssaan tulleet itkivät. Jakeessa 35 sanotaan, että "*Jeesus itki*". Mutta sana, jota käytetään Jeesuksen itkusta, on kreikan kielessä eri kuin Marian ja juutalaisten itkusta käytetty. Marian itku oli surun murtaman valitusta. Jeesuksen itku taas tarkoittaa kyynelten vuodattamista. Maria meni itkemään ja valittamaan Jeesuksen jalkojen juureen, mutta nimen omaan juuri Jeesuksen jalkojen juureen.

Jeesuksen sydän

"Kun Jeesus näki Marian ja hänen kanssaan tulleiden juutalaisten itkevän, hän järkyttyi hengessään ja vapisi liikutuksesta."

Käännös (KR 1992) "liikutus valtasi hänet" on kovin puutteellinen. Sanatarkasti käännettynä lause kuuluisi: "*Kun Jeesus näki Marian ja hänen kanssaan tulleiden juutalaisten itkevän, Jeesuksen sydämen täytti syyttävä viha ja Hän vaivasi sillä itseään.*" Jeesus tuli niin vihaiseksi, että se synnytti Hänessä tunnemyrskyn.

Silloin Hän kysyi: "Mihin te panitte hänet?"

Tämä on ainoa kerta Uudessa testamentissa, jossa Jeesuksen kerrotaan pyytäneen tietoa joltakulta. En kuvittele, että Jeesus tätä tietoa olisi tarvinnut. Pikemminkin Hän ilmaisi tällä sen, että nyt Hän lähtee toimimaan.

Tämän jälkeen tulee sitten Uuden testamentin lyhin jae:

"Jeesus itki."

Siitä on kirjoitettu ja sanottu paljon. Sitä on yritetty tulkita monella tavalla:

◆ Jeesus tunsu sympatiaa surevien kanssa.

- ◆ Jeesus itkee aina myötätunnosta, kun joku kuolee.
- ◆ Jeesus itki elämän haurautta ja tuhoa, jonka synty ja epätoivo aiheuttavat.
- ◆ Jeesus itki vihastuneena siitä epäuskosta, jonka Hän kohtasi ihmisissä kuoleman edessä.
- ◆ Jeesus itki sitä, että Hänen oli pakko kutsua Lasarus takaisin tämän elämän ahdistuksiin.

Mutta mistä siinä lopulta oli kysymys? Tilannehan oli se, että Jeesus seiso kasvokkain kuoleman kanssa. Kuolema on synnin palkka. Koko Jumalan pyhä viha tunkeutui Jeesuksen lävitse, kun Hän seiso kasvokkain ihmiskunnan hädän keskellä, hädän, jonka syynä on synty, synty, joka viime kädessä tuottaa kuoleman ja särkee sydämet. Juuri tämän todellisuuden Jeesus otti omaan sydämeensä ja siinä oli syy, miksi Hän joutui vihastuksen ja liikutuksen valtaan. Hän otti itsensä päälle kaiken ihmisen syntisyyden, otti itselleen ja vastattavakseen synnin kaikki hirvittävät seuraukset ja sen tuottaman tuskan, jota edustivat nyt Hänen ympärillään kuollut mies ja surun murtamat ihmiset. Jeesus siis samaistui vapaaehtoisesti suruun, jonka synty tuotti. Sen seurauksena Hänessä syttyi vanhurskas viha syntiä ja sen aiheuttamaa surua vastaan. Tilanne oli siis ilmoitusta Jeesuksen sydämen laadusta.

Jeesuksen kyyneleet olivat siis osanoton kyyneleitä Marian ja Martan suruun, ja kaikkeen suruun, jonka synty ja kuolema aiheuttaa. Jotkut ovat tosin väittäneet, että eihän Jeesus voinut surra Marian ja Martan kanssa, koska heti sen jälkeen Hän tiesi herättävänsä Lasaruksen kuolleista. Hänhän tulisi hetken kuluttua muuttamaan nuo surun kyyneleet iloksi. Mutta jos ja kun ajattelemme niin, emme ymmärrä sitä, että Jumalalla on sydän, joka on herkkä kaikelle inhimilliselle surulle.

Jumala on Jumala, joka kyllä tulee pyyhkimään pois lopulta kaikki kyyneleet omiensa silmistä. Mutta niin kauan kuin elämme vielä täällä kyynelten maassa, Herra itse tulee mukaan suruumme - vaikka onkin sen syyn jo kukistanut ylösnousemuksen voitolla.

Tunnusteko

On mielenkiintoista kuunnella, miten Marian mukana tulleet juutalaiset tulkitsivat tilannetta:

"Katsokaa, kuinka rakas Lasarus oli Hänelle!"

He ajattelivat sokeudessaan, että Jeesus vuodatti kyyneleitä, koska oli menettänyt Lasaruksen. Toki Jeesus rakasti Lasarusta, mutta Hänen kyyneltensä syy oli toinen, niin kuin edellä totesimme. Kuulemme sitten joidenkin esittävän huomautuksen:

"Eikö hän, joka avasi sokean silmät, olisi voinut estää Lasaruksen kuoleman?"

On vaikea sanoa, nousiko huomautus kyynisestä sydäimestä, joka ei jaksanut uskoa Jeesukseen aiemmista tunnusteista huolimatta, vai oliko kysymys aidosta ajatuksesta. Oli motiivin laita miten tahansa, kysymys vaatii vastauksensa.

Jotta uskoisimme

Olisiko Jeesus voinut estää Lasaruksen kuoleman? Totta kai Hän olisi voinut, mutta Hän ei estänyt. Jeesuksen valta ja voima on rajaton. Mutta nyt ei ollutkaan kysymys voiman suuruudesta, vaan Hänen päämäärästään. On asioita, jotka rajoittavat Jumalan toimintaa. Ne ovat Hänen omat suunnitelmansa ja päämääränsä. Jeesushan oli sanonut:

"Minä iloitsen teidän tähtenne siitä, etten ollut siellä, jotta te uskoisitte."

Jumalan suuri päämäärä on hävittää kaikki se, mikä on ristiriidassa Hänen tahtonsa kanssa, ja saattaa oma täydellinen ja hyvä tahtonsa voimaan koko täyteydessään.

Jälleen todetaan:

"Jeesus joutui jälleen liikutuksen valtaan."

Ilmaus on sama kuin edellä ja syykin on sama sillä lisäyksellä, että ympärillä olevien ihmisten epäusko lisäsi Jeesuksen pyhää vihaa ja pani Hänet lähtemään haudalle. Tapahtumasarjassa on merkittävää se, että Jeesus herätti Lasaruksen haudasta vastoin ihmisten epäuskoa, tai ehkäpä paremminkin ihmisten epäuskosta huolimatta. Ja nyt ei ole puhe pelkästään Jeesuksen vihamiesten epäuskosta, vaan myös Martan epäuskosta.

Martta oli kyllä antanut suuren uskontunnustuksensa vastauksena Jeesuksen kysymykseen, uskotko tämän:

"Uskon, Herra. Minä uskon, että sinä olet Kristus, Jumalan Poika, joka oli tuleva maailmaan."

Mutta nyt kun seistiin haudalla, neljä päivää siinä maanneet mätänevän ruumiin äärellä, Martta protestoi heti, kun Jeesus käski:

"Ottakaa kivi pois."

Martta ei siis kyennyt tekemään oikeita johtopäätöksiä omasta uskontunnustuksestaan. Hän ei sittenkään ymmärtänyt, kuka Jeesus todella on. Mutta vaikka Martan usko petti, Jeesus jatkoi eteenpäin. Hauta avattiin.

"Jeesus loi silmänsä ylös ja sanoi: 'Isä, minä kiitän sinua, että olet kuullut minua.'"

Ilman muuta Jeesus oli koko tapahtumasarjan ajan rukousyhteydessä Isän kanssa, mutta tällä julkisella rukouksella oli tehtävä auttaa ihmisiä uskoon, niin kuin jatko osoittaa:

"Minä kyllä tiedän, että sinä aina kuulet minua. Mutta tässä ympärillä seisovan kansan tähden minä sanon tämän, että he uskoisivat sinun lähettäneen minut."

Kaiken aikaa Jeesus oli korostamalla korostanut, että mikään Hänen tekonsa ei tapahtunut erillään Isästä. Jeesus teki ihmeen, mutta sillä tavalla, että ympärillä olijat tajuaisivat juuri sen yhteyden, mikä Isän ja Hänen välillä vallitsi.

Nouse ylös!

"Sen sanottuaan Jeesus huusi kovalla äänellä: 'Lasarus, nouse ylös!'"

Joku on ihmetellyt, miksi Jeesuksen täytyi käyttää niin kovaa ääntä. Tarvittiinko sitä siksi, että Lasarus olisi sen kuullut? Siitä ei tietenkään ollut kysymys. Se tarvittiin, jotta kaikki paikalla olleet ihmiset olisivat kuulleet, mitä Hän sanoi. Hän oli juuri rukoillut, että ihmiset uskoisivat. Juuri siksi Hän korotti äänensä, että he myös kuulisivat, mitä Hän oli tekemässä. Jeesus ei ole kuin spiritistit, jotka mumisevat epäselviä kommunikoidessaan kuolleiden kanssa. Jeesus huutaa, niin että jokainen tietää, mistä on kyse: "Lasarus tule ulos!"

Mutta vielä merkittävämpää on, että Hän puhui niin, että edellytti Lasaruksen myös kuulevan häntä. Hänhän oli edellä sanonut, ettei Lasarus ollut kuollut, vaan nukkui. Samalla tavalla Jeesus sanoi Jairuksen tyttärelle: "Talita kuum!" "Pikku lampaani, nouse!" Hän edellytti, että tyttö kuuli Hänen äänensä.

Välittömästi tuli vastaus:

"Kuollut tuli ulos jalat ja kädet siteisiin käärittyinä."

Miten kääreliinoissa oleva pääsee liikkumaan? Se riippuu tavasta, millä liinat oli ki-dottu. Jos he olivat käyttäneet egyptiläistä tapaa, jossa kukin käsi ja jalka käärittiin erikseen, niin elävän miehen on mahdollista niiden kanssa nousta ylös, mutta liikkuminen on todella hankalaa. Siksi Jeesus jatkoi heti:

"Päästäkää hänet ja antakaa hänen mennä."

Henkiin herättäminen ja ylösnousemus

Kysymys oli suuresta ihmeestä. Mitä Jeesus siinä oikein teki? Oliko kysymys ylösnousemuksesta? Ei siinä merkityksessä kuin Jeesuksen ylösnousemus. Nyt oli kysymys siitä, että henki kutsuttiin takaisin ruumiiseen ja ruumis palautettiin toimintakuntoon. Kysymys ei ollut ylösnousemuksesta vaan henkiin herättämisestä. Kun Jeesus nousi kuolleista, Häntä ei tarvinnut vapauttaa kääreliinoista. Kun Johannes ja Pietari kävivät haudalla, he näkivät kääreliinat käärittynä ja hikiliinan ilman, että niitä olisi avattu, mutta Jeesus ei ollut enää niiden sisällä. Se oli ylösnousemus.

Lasaruksen herättäminen oli suuri tunnusteko, jossa Jumala toimi Jeesuksen kautta ja kanssa:

"Tämä on kirjoitettu, että te uskoisitte Jeesuksen olevan Kristus, Jumalan Poika."

Kun luemme evankeliumeita, näemme miten Jeesus paransi lukemattomia ihmisiä, ajoi riivaajia ulos hyvin paljon, mutta henkiin herättämisistä on tallennettu vain kolme. Jeesus oli siis varsin vastahakoinen palauttamaan niitä ihmisiä rajan toiselta puolelta, jotka olivat jo päässeet tämän ajan vaivoista vapaaksi. Kaikissa näissä kolmessa tapauksessakin on ilmeistä, että Jeesus ei palauttanut heitä tänne ajan vaivoihin heidän itsensä tähden, vaan ympärillä olevien ihmisten tähden, uskon herättämisen tähden.

Lohdutus surussa

Surevien lohduttamisessa on siis tärkeintä, että sekä lohduttajat että lohdutettavat pääsevät kohtaamaan itse Herran Jeesuksen. Hän elää keskellämme ja juuri surun keskellä voimme oppia tuntemaan Hänet uudella tavalla. Hän tulee kyllä antamaan meille ylösnousemusruumiin, mutta Hän on jo nyt meidän ylösnousemuselämämme. Samalla meidän on pidettävä mielessämme, millaisessa tilassa ja tehtävässä poisnukkuneet ovat nyt.

Joskus kuulee sanottavan, että "sen ja sen siirryttyä Herran luo, olemme yhtä vastuunkantajaa ja esirukoilijaa vailla". Näin sanovat eivät yksinkertaisesti uskota Herran sanaa. Herran luo muuttaneet eivät suinkaan lakkaa hoitamasta esirukoustehtäväänsä tai vastuutaan rakkaistaan. He rukoilevat Herran luona ja rukoilevat myös ja aivan erityisesti omien rakkaitensa puolesta. Ei taivaaseen pääseminen toki rakkautta vähennä vaan tekee sen täydelliseksi. Kun me haluamme pitäytyä siihen, että emme rukoile nukkuneiden sieluja, se ei tarkoita, etteivät he rukoilisi Herraa. Herra kuulee heidän rukouksensa, Herra itsekin rukoilee meidän puolestamme tai vaissa. Tässäkin Herran omat ovat Hänen seuraajiaan.

Taisteleva ja riemuitseva seurakunta

Sen tähden, kun meillä on näin suuri pilvi todistajia ympärillämme, pankkaamme mekin pois kaikki, mikä meitä painaa, ja synti, joka niin helposti meidät kietoo, ja juoskaamme kestävinä edessämme olevassa kilvoituksessa, silmät luotuina uskon alkaajaan ja täyttäjään, Jeesukseen, joka hänelle tarjona olevan ilon sijasta kärsi ristin,

häpeästä välittämättä, ja istui Jumalan valtaistuimen oikealle puolelle. Ajatelkaa häntä, joka syntisiltä on saanut kärsiä sellaista vastustusta itseänsä kohtaan, ettette väsyisi ja menettäisi toivoanne. (Hepr. 12:1-2)

Kun Heprealaiskirje puhuu suuresta joukosta todistajia, jotka seuraavat Jeesukseen silmänsä kiinnittäneiden kilvoittelijoiden kamppailua kilparadalla, se viittaa vanhan liiton pyhiin. Mutta tänä päivänä se kertoo myös siitä, että kirkastettu seurakunta Herran luona on erittäin kiinnostunut siitä, miten taisteleva seurakunta vaeltaa ja toteuttaa tehtävänsä. Se on erityisen kiinnostunut siitä, että panemme pois kaiken, mikä painaa ja estää kilvoitusta, ja suuntaamme mieleemme ja sydämemme Jeesukseen. Saamme raamatullisesti asettaa esikuvaksi ne, jotka ovat edellä juosseet ja voiton saavuttaneet. Siksi saamme rakkaitamme muistellessamme aina ensiksi palauttaa mieleemme sen, että meidän kaikki syntimme ovat anteeksi annetut, kaikki mitä teimme ja laiminlöimme myös suhteessamme heihin.

Lyhyen eron kyneleet ovat kutsu rukoukseen

Herra ei kiellä meiltä kyneleitä silloin kun on surun aika ja ikävä poisnukkuneita rakkaita emmekä voi nyt vähään aikaan tavata kasvoista kasvoihin ja keskustella heidän kanssaan. Kyynelten määrä ja syvyys kertoo rakkautenne suuruudesta. Mutta huomaa, me ja he saamme keskustella kyllä saman Henkilön, itse Herran kanssa! Siksi suruaika kutsuu rukoukseen. Surun keskellä meidän on saatava kohdata itse Herra Jeesus, Ylösnousemus ja elämä. Rakkaus on kuolemaa väkevämpi, sillä se ei pääty eikä sen tarvitsekaan tai oikeastaan se ei saakaan päättyä kuolemaan, kun on kysymys Herran oman nukkumisesta Kristuksen haavoissa.

Pastori Katsuharan rouvan todistus iäisyystoivosta

Samaan aikaan, kun Aon kirkolla vietettiin rovastikuntamme 11 seurakunnan yhteistä naisten päivää, yksi seurakunnista - alueen suurin Nishi-Akashin seurakunta - loisti poissaolollaan. Syy oli siinä, että seurakunnan paimenen ja radiopastori Katsuharan vaimo oli nukkunut pois ja pidettiin hänen hautajaisiaan. Mutta näiden hautajaisten yllä loisti kirkas kiitollisuuden valo. Rouva Chizuko Katsuhara (60) oli taistellut runsaan vuoden syöpää vastaan ja sai 3.6.2001 kutsun Herran luo. Pastori Katsuhara kirjoitti ylös vaimonsa viimeiset sanat ja niistä loisti valo. Tässä joitakin otteita niistä:

“Olen kiitollinen Jumalalle

Tämä oli ankara ja tuima taistelu. Mutta nyt tuo sielun, ruumiin ja hengen kappaleiksi repivä taistelu on ohi. Nyt Herran Jeesuksen tie avautuu eteeni kuin suuri tähtitiehain tie. Annan kaikkeni Jeesukselle, joka on tie, totuus ja elämä.

Olen kiitollinen. *Kiitos.*

Olen kiitollinen seurakuntalaisille

Kiitän kaikkia teitä, kun kärsivällisesti ja sitkeästi olette rukoilleet puolestani. Hetki sitten kaikkien teidän nimenne ja kasvonne nousivat silmiäni eteen. Näin selkeästi, miten kyynelin kannatte minua rukouksissanne. Haluaisin halata väkevästi jokaisen teistä erikseen. Olen kiitollinen. *Kiitos.*”

Sitten hän kiitti sairaalan henkilökuntaa ja jokaista perheensä jäsentä erikseen. Lopuksi hän suuntasi kiitokset uudelleen Jumalalle näin:

“Psalmin 22 kokemus on nyt takanapäin. Psalmin 23 maailma on avautunut eteeni. Tie, jolla Jeesus minua vie, levittäytyy äärettömänä eteeni niin kuin linnunrata. Olen valmis. Nyt lähden. Rakkaat, menen hiukan ennen teit, mutta odotan teitä siellä. *Kiitos.*”

Sitten hän menetti tajuntansa ja muutaman tunnin kuluttua oli perillä Herran luona.

Todellista toivoa ja lohdutusta ei löydy mistään muualta kuin Jeesuksen luota. Siksi meidän kannattaa kaikkein synkimmilläkkin hetkillämme kuulla, kun Hän sanoo: “Sinulla on tulevaisuuden toivo.”

Entä sinä?

Lepääkö Sinun toivosi elämässä ja kuolemassa sen tosiasian varassa, että Jeesus on myös Sinun elämäsi ja ylösnousemuksesi? Oletko päässyt tuntemaan Jeesuksen Herranasi, joka jakaa myös Sinulle ylösnousemuselämänsä. Jos Sinulla on vielä epäilyksiä, tee niin kuin Tuomas: Pyydä saada nähdä ne haavat ylösnousseen Jeesuksen käsissä, jaloissa ja kyljessä, jotka kertovat sen lunastuksen kirkkaudesta, jonka Jeesus sinun synneistäsi maksoi. Pyydä sitten polvistua Hänen eteensä tunnustamaan Jeesus omaksi Herraksesi ja Jumalaksesi!